

Momo eta mo-mo

NORA SALBOTX ALEGRIA
MAISTRA

Gizon grisak deslai dabilta han-hemenka. Ikusi zaie kontrol gehiago agintzen askatasunaren aberri handiaren izenean –segun, berdintasunaren, jakobinismoaren eta haurridetasunarena ere badena–. Ikusi zaie ordena eta segurtasunaz solasean eta, mugez zelatatzeaz hitz egin bidenabar, eskolameak uniformeaz mozorrotuko dituztela agintzen. Ikusi zaie zernahi erranez haur, nerabe eta gazteak beraienak balira bezala, berdin maisu-maistrak, eskolak eta kolore eta gustu guztiak, beraienak. Litekeenez eskolak amestu zituztelako homogeneotasunaren eta diziplinatze patriarkal burgesaren instituzio gisara. Agian.

Gizon grisak lazo dabilta han-hemenka. Ikusi zaie gorazarre egiten YouTube, Google, Microsoft eta enparauei, eta delako horiek guztiak irakasle bikainak direla deklamatzeko. Ikusi zaie, ikusi, maletatxo eta onddo-zapel griseko gizon grisei, haien hezkuntza sistemen digitalizazio plan hipergaratu eta gain-modernoak loriatzen, fite maisu-maistrarik beharko ez dituztelakoan. Ikusi zaie adimenetan naturalena ere erdeinatzen, artifiziala bai baita etorkizuna. Irakaslerik hoberena baino hobeak diren bideo kanalak haizatu eta trukean arrantzatutako *like* eta *fav* saldoan putzu-putzu egiten. Aritu dira ere diskurtso makinista distopiko grisak ematen haien orrazkera grisen ile urdin bakar bat ere harrotzen ez zela. Begietara be-

Diote gauzak
aldu ez daitezen
hoberen-hoberena dela
ondorengoek ere ez
dezatela ikasi hizkuntza
errebeldia. Ez daitezela
“pribilegioak” bermatu
auzo eta herri guztietan

giratu zien hondar maistraren usaina, ahotsa, ibilkera ahantziak dituztelako izanen da akaso. Edo Swing kapitain berriak ez dituztelako paraje hauetan berehalakoan espero. Agian.

Gizon grisak ziroka dabilta han-hemenka. Denbora-zigarreta grisak pipatu ahala, euskara pribilegioa baizik ez dela diote. Eta diote, diotenez, pozarren daudela hezkuntzaren bitartez nazio eraikuntza egin nahi dutenen kontrako lubakian egoteaz, beraiena inondik ere ez delako hezkuntza erabiltzea, ez nazio eta ez eraikuntza. Babelgo dorrean bazenik eta hizkuntza zailena ez dakitelaiko baztertuta daudela diote, ondoko lau urteetarako pare bat sailburutza gustura hartuko lituzketela ere bai. Eta diote,

diotenez, euskara eskakizuna malgutzeta dela hoberena, ez bada eskakizuna bera tinbredun paperean bilduta pipatzen dutela. Gauzak aldatu ez daitezen hoberen-hoberena dela ondorengoek ere ez dezatela ikasi hizkuntza errebeldia. Ez daitezela “pribilegioak” bermatu auzo eta herri guztietan, eskola orotan eta ikasle ororentzat, hori baizik ez genukeela falta eta bizi daitezela, aunitz urtez eta bertze hainbertzez, hizkuntza ereduak heziguneetan. Gezurrak, desirak eta egiak *on the rocks*, glu glu glu glu, pitxerra ongi baino hobeki hustu arte. Sikiera koktela euskaraz zerbitzatuko ez balitzaie, agian...

Gizon grisak alderrai dabilta han-hemenka. Grisez pintatu nahi dute hezkuntza, ilunez ahal dela. Michael Enderen *Momo* liburuan gizon grisek etorkizuneko giza materiala bezatzeko beharra zeukaten, jatorriaren arabera haurrak banandu, uniformeaz jantzi, jolasetik kendu eta gordailuetan pilatu. Gizon grisen amets grisetan propulsiobidezko makinak eta burmuin elektronikokoak ziren etorkizun desiratua eta, haren peskizan, denbora ebatsi eta irri karkarak erneguzko harrabotsekin ordeztu beharra ziren. Gaur zalantza egiten dut, ez ote gauden mende erdi geroago *mo-mo*, seko lo, amesgaizto grisean kortxelatuta. Agian.

Riiiiiiiiiiiiin. “Eskolaraaaa! Akabo gaua, mo-mo zeunden maitte... ala ez? Piztu argia”. Klik! ●